

Ludský typ psychiky a zákonitosti prírody

Každý z nás, kto rád sleduje prírodu alebo pozerá prírodopisné filmy, sa iste poteší pohľadom, ako v panenskej prírode všetko dobre funguje. Ako je tam všetko vyvážené a nevznikajú tam anomálie, ktoré by mali dlhodobú tendenciu likvidovať túto rovnováhu.

V prírode existujú rôzne formy života, rôzne formy privádzania na svet jedincov a zabezpečovania dospelosti ich tela i ducha. Napr. morské korytnačky, hoci ide o dvojpoľný druh, tak samička nakladie do piesku vajíčka, a z nich sa neskôr vyľiahnu mladé korytnačky, bez prítomnosti ich matky, t.j. hoci ešte nemajú fyzickú telesnú veľkosť, ich psychika disponuje všetkou informáciou, ktorú potrebujú pre život, aj pre zrod novej generácie. Rodia sa teda s dospelou psychikou. Podobne aj komár, ktorý má viac vývinových štádií. No akonáhle sa komár vyľahne z larvy, je to jedinec ktorý síce ešte rastie, čo do veľkosti, no jeho psychika je už dospelá, je to plnohodnotný komár, ktorý sa vie začleniť do života prírody a spoluvytvárať v nej harmóniu.

Takto to ale nie je u všetkých druhov. Napríklad všetci asi vieme ako je to u sliepky, prípadne iných vtákov, ktoré sedia na vajíčkach a potom sa ešte určitý čas starajú o mláďatá. Tu je zjavné, že mláďa sliepky nie je ešte plnohodnotným zástupcom svojho druhu. U vrabcov, sýkoriek, drozdov aj preto, lebo mláďatá ešte nevedia lietať a teda ani si samostatne zabezpečovať potravu, ale to nie je všetko. U sliepky, mladé kura už na druhý deň samo zobe aj pije, potrebuje len teplo aby prežilo. Mnoho ľudí si zabezpečuje kuriatka v liahniach, z ktorých vyrastú sliepky schopné znášať vajíčka. Avšak sliepka je klasický vták, ktorý je predurčený aby sa prvé mesiace oň starala matka.

V čom je teda rozdiel medzi sliepkou z liahne, a sliepkou od kvočky? V osvojenej kultúre... V tej informácii, ktorú odovzdáva sliepka kuriatku bezprostredne po vyľiahnutí až po osamostatnenie sa... A je to tak. Umelo vyľiahnutá sliepka, ktorá vyrástla bez matky, sa síce navonok ničím nelíši od inej sliepky, dokonca znáša vajcia, ale bola jej ukradnutá informácia, ktorá sa neprenáša geneticky, ale iba skúsenostne... Totiž takáto sliepka stratila záujem o kvočanie. Nikdy z nej nebude kvočka, nevysedí si vlastné mláďatá a je teda podľa zákonov prírody odsúdená k zániku. Preto zdomácnené zvieratá sú také, ktorým bola pozmenená kultúra ich vlastného druhu, životne dôležitá informácia nutná k tomu, aby dokázali prežiť samostatne v životnom kolobehu prírody a tvoriť samostatne harmóniu a rovnováhu.

Takže všetky zvieratá, ktoré majú vo svojom životnom cykle fázu rodičovstva a bezprostrednej starostlivosti o mláďa, sú nositeľmi ich vlastnej životnej kultúry, ktorá sa odovzdáva počas tejto starostlivosti nejakou skúsenostnou formou. Ak by táto informácia (kultúra) neprenášaná geneticky bola odstránená, alebo pozmenená, spôsobilo by to v ich druhu zmätok až zánik.

U ľudského druhu je toto obdobie starostlivosti o dieťa a jeho kultúrne formovanie pre samostatný život asi najdlhšie. Pohlavná – fyzická zrelosť sa završuje s ukončením puberty, a psychická zrelosť, tá sa završuje kedy? Ak analyzujeme život spoločnosti, dá sa povedať, že by život spoločnosti a ľudstva bol harmonický, vyvážený? Tvorí rovnováhu s prírodou?

Očividne nie... Na základe toho by sa dalo súdiť, že psychický vývoj človeka u väčšiny jedincov nie je ukončený. Alebo kultúra – t.j. tá informácia, ktorú si človek osvojuje počas dospievania (od rodičov, zo školy, z médií, z okolia) – je neúplná alebo defektná

a neumožňuje zavŕšiť psychický vývin ľudského jedinca (psychicky dospieť = stať sa plnohodnotným Človekom). Podobne ako je tomu u domácich zvierat, kde je ich reprodukcia udržiavaná umelo ľuďmi, inak by vyhynuli.

Ak by takáto ľudská kultúra nebola niekým (na pozadí) umelo podporovaná a riadená, už dávno by sme ako druh vyhynuli s touto úrovňou neživotaschopnej kultúry. No podporovaná môže byť len subjektom, ktorý vie viac o tom, ako má všetko správne fungovať. No vidíme aj opačný jav ako podporu života, zotročovanie ľudí (domestifikovanie, exploatácia). Na zotročenie je potrebné mať informačnú prevahu, aby sa obeť rovnakého živočíšneho druhu nemohla zo svojho stavu vymaniť (Ak je zotročiteľom rovnaký živočíšny druh).

Vo Vesmíre ale neexistujú neriadené procesy. Ak niekde vzniká odchýlka, tak v nadradenej štruktúre automaticky vzniká podnet pre vyváženie tohto stavu a jeho navrátenia do rovnováhy. Ak v ľudskej kultúre vznikla nerovnováha, niekým, niečím, tak ďalší objemnejší proces bude nevyhnutne tlačiť veci k ich stabilizácii. Takže nie sme tu sami, vydaný osudu napospas.

Preto stať sa Človekom neznamená nič iné, ako znovuobjaviť vlastnú (pre svoj druh) životaschopnú kultúru, ktorá by vrátila do ľudskej spoločnosti i do jej okolia rovnováhu a stabilitu v kontinuite pokolení, ktorá by stabilizovala tento druh a zosúladiť ho s prostredím, tak ako to vidíme aj u všetkých iných druhov.

Ved' ak sa pozrieme na vývojové fázy vývinu človeka, a porovnáme ich so spoločnosťou, s ľudstvom, tak vidno určité paralely:

— Dieťa do 3 rokov je úplne závislé na matke, v tomto období sa kladú základy jeho mravnosti, lebo hoci ešte nerozpráva, dokáže rozoznávať čo je dobré a čo nie, čo je správne a čo nie, hoci nie ešte slovne, ale vie si spojiť obrazy s príslušnými pocitmi, príčiny s dôsledkami. Mnohé z tohto základu je prednastavené geneticky, ale aj podporované egregorom ľudstva (v súčasnosti ale aj defektmi z rodových egregorov)
Tento stav ľudstvo prekonal.

— Videnie sveta je prirodzene Ja-centricke (som stredom vesmíru a svet je tu primárne pre mňa). Postupne s osvojením si artikulovanej reči dieťa si začína rozvíjať aj chápanie sveta, slovnú logiku a získava nástroj lepšej komunikácie s okolím. Dieťa v tomto období rozvíja a uplatňuje svoju tvorivosť, no zatiaľ je to najmä o tom, že sa snaží prispôbiť svet sebe, svojim potrebám a videniu, prispôbuje si aj kultúru dospelých vo svoj prospech. Vedomostí a zručností ma ešte málo, a učí sa na chybách, preto vznikajú odreniny, modriny, škrabance a hrče.

Vyzerá to tak, že tu niekde sa ľudstvo nachádza.

— Pretože neskôr, začiatkom puberty sa štartujú ďalšie procesy psychiky, kde ľudský jedinec sa zamýšľa nad vážnejšími vecami, zmyslom života, snaží sa prehodnocovať kultúru svojich predkov, hľadá spôsoby ako ju vylepšiť a vnieť do nich niečo nové, svoj pohľad na svet a budúcnosť. Uvedomuje si, že nie on je stredom Vesmíru, ale sám človek má určité poslanie na tomto svete, tak ako všetko živé aj neživé okolo neho. Kládí si otázky teologického charakteru, a podľa toho, kam v týchto veciach dospeje, nakoľko mu to umožňuje aktuálna osobná morálka, tak aj upravuje a mení svoje videnie a chápanie sveta, čo je súčasťou jeho dospievania a prípravy na budúci samostatný život Človeka.

Sem má ľudstvo namierené, no ešte sa tu nenachádza.

Dnešné ľudstvo v športe súperí o prvenstvo, podobne ako sa deti hrajú kto je lepší. Deti, hlavne chlapci sa často bijú, sem tam aj zrania, rovnako ako súčasné ľudstvo. Čiže manželstvá medzi mužmi a ženami sú štatisticky na úrovni „detských manželstiev“, kde stabilita a zmysluplnosť musí byť skôr výnimka ako pravidlo. Preto funkčný inštitút rodiny bez osvojenia si Ľudského typu psychiky (zafixovaného v kultúre) nemôže vo veľkom fungovať. Zatiaľ teda štatisticky prevláda v ľudstve Ja-centrický (detský) pohľad na svet, ktorý pod tlakom okolností prerastá do podoby „kto z koho“. Prehodnotenie vlastného a všeobecného pohľadu na svet je až ďalšia etapa.

Opakom Ja-centrického pohľadu na svet je Bohocentrický pohľad na svet, to znamená, keď sa pozerám na reálny stred vesmíru, a odkiaľ pramenia všetky zákonitosti, ktoré je treba pochopiť pre naladenie harmónie v sebe i okolo seba.

Archimédes raz povedal: „Dajte mi pevný bod vo Vesmíre, a pohnem Zemou“. Pevný bod je dosť dôležitá vec v navigácii. Ak sa totiž človek chce orientovať, potrebuje nájsť pevný a výrazný orientačný bod. Na mori sa dá stratiť, ak všade je len more. Dokonca ani na kompas sa nedá celkom spoľahnúť, lebo Zem je plná magnetických odchýlok, ktoré neukazujú vždy na sever. No možno sa orientovať, podľa objemnejších astronomických objektov (hviezd a slnka). Toľko k morskej navigácii, a čo v celovesmírnej? Kde nájsť pevný bod? Od akého pevného a nemenného etalonu znovuvypracovať svoju stratenú kultúru?

Ak je Boh Tvorca tohto všetkého, tak treba hľadať odpovede ohľadom naladení harmonickej Ľudskej kultúry tam, u Neho. Pretože medzi ľuďmi, z ktorých väčšina je dospelá len fyzicky a nie psychicky, je záplava rozporuplných informácií a orientovať sa v nej je ťažké (asi ako orientovať sa podľa rýb na hladine). No ak človek upriami svoju pozornosť na objemnejšie, stabilnejšie systémy, ktoré sú zdrojom rovnováhy (ktorá príde: s ľuďmi a ich úsilím, či bez ľudí), odpovede tam možno nájsť.

Či už je človek veriaci, alebo ateista, ak je duchom vedome napojený na objektívnu Múdrost', ak je objektívna Múdrost' tým čo kladie na prvé miesto a čo si najviac cení, tak jeho život sa týmto smerom aj bude uberať, a ľahko prekoná rôznych chytrákov, neľudí a kadejakých prediktorov, pretože sa opiera o jediný pevný bod vo Vesmíre, o Zdroj. On a jeho potomkovia vždy nájdú čo hľadajú.

PS: Možné je mnohé, správne je len niečo, múdrosť harmonizuje procesy a nesie sa na hrebeni vlny dlhodobých/večných procesov.